

Jeg vil gerne sige, at disse Forhandlinger er vigtige for Færøerne, som jo dog i nogen Grad hjælpes gennem det Statstilskud, man giver til Betaling af Tolden til Spanien, dette ejendommelige Offer paa Frihandelens Alter, som de demokratiske Partier herhjemme med saa godt Humør bringer. Men dette har jo ogsaa Interesse for anden dansk Produktion end den, der finder Sted paa Færøerne, og jeg tillader mig derfor med Fare for at mishage den høje Regering ærbødigst at henstille, at man, da disse Forhandlinger jo synes at være i saa udmærket Udvikling, giver den endnu et lille Knag, saa de kommer i endnu bedre Udvikling og maaske fører til et Resultat.

Dernæst kommer jeg til Statsministerens Udtalelser i Odense, som jeg efter mit Partis Ønske fremdrog her i Salen, første Gang jeg havde Ordet under Finanslovbehandlingen. Statsministeren gjorde da Rede for, hvad han havde sagt, og det blev i en Afbrydelse til Statsministeren sagt, at dette ikke var, hvad han havde sagt i Odense, hvortil Statsministeren sagde, at han kunde læse op, hvad han havde sagt.

Jeg beklager i høj Grad, at dette ikke skete, da der netop har været Tvivl om, hvad der blev sagt ved den Lejlighed. Det Indtryk, man af Referaterne maatte faa, var dette, at Statsministeren derovre havde sagt, at der var jo visse Ting ved saadanne Toldforanstaltninger, som man ikke kunde tale aabent om paa et Møde, men saa meget kunde Statsministeren dog sige, at hvis man havde gennemført de konservative Toldlovsforslag, vilde dette have voldt os Vanskeligheder paa afgørende Sted.

Afgørende Sted, det kan efter Statsministerens hele Stilling ikke betyde andet end England. Det er Eksportinteresserne i England. Paa alle Vinterens Møder, alle Decembermøderne, havde vi jo drøftet dette Spørgsmaal, at Toldpolitikken kunde volde Vanskeligheder for vor Eksport til England. Det kunde derfor ikke være det, som Statsministeren ikke kunde udtale sig om; nej, det maatte være noget særligt, noget, som Statsministeren vidste og vi andre ikke vidste.

Hvad var det, som Statsministeren kunde vide, og som vi andre almindelige Borgere ikke vidste? Det kunde jo kun være det, som naturligvis ogsaa var det, der havde fundet Sted, Henvendelsen til Ministeriet fra det engelske Ministeriums Side.

Denne Henvendelse blev forelagt i Dumpingudvalget med Anmodning om, at man ikke vilde omtale den, og det blev fuldt ud

respekteret fra alle Sider; selv under de meget bevægede Forhandlinger her om Toldlovsforslagene var der ikke een, der hentydede til det; det blev fuldstændig respekteret. Man viste altsaa fra alle Sider i Dumpingudvalget fuld Forstaaelse af, at disse Forhold ikke burde drages ind i den indre politiske Diskussion. Den Mand, der har den Ære at have brudt denne Linie, var den højtærede Statsminister.

Dette kan man ikke paa nogen Maade bortfortolke. Og jeg har tilladt mig at sige; at naar Statsministeren ikke, hvad han ved sin Tale her for et Par Dage siden erkendte, var i Stand til at dokumentere noget under fortrolig Form, som godtgjorde Berettigelsen af hans Udtalelse, saa havde det været mere stemmende med Statsministerens Værdighed at lade være med at sige det. Og dette fastholder jeg. Det er ikke Personen Madsen-Mygdals — jeg ved ikke, om jeg har Lov til at sige det —, men *Statsministerens* Værdighed, der er Tale om; og om denne er jeg berettiget til at udtale mig; det andet vilde jeg have ment, at jeg var ganske uden Beføjelse til at udtale mig om.

Hvis Toldforanstaltninger nu virkelig i sig selv rummede en saadan Fare, som man her har søgt at give det Udseende af, maatte det jo forekomme ganske forbausende, at Statsministeren nogen Sinde havde kunnet erklære sig rede til at overveje dem. Det er fuldstændig overraskende; og alle ved, at Statsministeren har gjort det eller i alt Fald har fremsat Udtalelser, der er blevet forstaaet paa den Maade. Enten har Statsministeren altsaa i sin Tid fremsat en Udtalelse, som han ikke har ment noget med — og det vægrer jeg mig nu som før ved at tro —, eller ogsaa har Statsministeren erklæret sig rede til at overveje disse Foranstaltninger; og saa kan det ikke være saaledes, at de i og for sig rummer den store Fare, som man nu søger at give det Udseende af.

Men jeg synes, at naar man kommer ind paa en Diskussion af disse Forhold, er man saa ofte fra, jeg havde nær sagt det kære Venstrepartis Side udsat for en ejendommelig Fremgangsmaade, som man ikke rigtig forstaar, og det forekommer mig, at Statsministeren ikke helt klarer det Skær, naar han sagde omtrent saaledes — det staar Sp. 984 —: Jeg haaber ikke, det ærede Medlem skal se sit Ønske opfyldt at se denne Fare dokumenteret.

Har jeg nu udtalt noget Ønske om at se Faren dokumenteret? Nej, jeg har kun udtalt et Ønske om at se Statsministerens Udtalelse om, at der var en saadan Fare,